Ce a fost a fost...

ATLETISMUL ROMANESC

N'AR AVEA NIMIC DE PIERDUT, DACA...

s'ar reveni la vechile standarduri
s'ar forma un lot național
s'ar institui trofee noi
s'ar face o școală serioasă de antrenori

Un reportaj în care se vede că s'a făcut ceva, cândva; dar prea puțin, pentruca totuși să însemne un plus

Ce a fost a fost. Să revenim asupra lor e și lung și inutil. Dacă ar fi să spunem că am tras învățăminte, e banal, fiindcă așa se spune decând lumea, ori de câte ori te-ai lovit — fie și întâmplător, de pragul de sus. Atletismul românesc a avut și momente instructive pe care ne-am fi dorit să le vedem mai des. Dar nu despre aceasta vrem să vorbim acum. Nu despre atletism, ca despre un sport cu priză la public. Ceeace înseamnă evident mult. Fiindcă un sport e prețuit în raport direct cu numărul de spectatori veniți pentru el în tribune.

Să fim odată hotărâți

In definitiv odată și odată tot trebue să renunțăm la eri. Odată și odată trebue să ștergem cu buretele la toate metodele de concursuri și antrenamente, la poveștile cu matchuri internaționale cerșite lar nu ca o concluzie a valorii. Vom fi cândva hotărâți. Un om va băga fierul roșu în rană și va vindeca atletismul autohton. Dar decât să nu o facem acum. Când avem și atleți și cluburi și bună voință?

Se se revină la vechile standarduri

Atletismul românesc n'ar avea nimic de pierdut dacă se fac acum câteva reforme. Va suferi careva. Dar asta nu are nici o importanță. Vom avea în concursurile mari de anul viitor guzderie de atleți. Dacă nu se fac standarduri puternice, performanțele vor vor continua să nu tenteze. Nu-i exagerat dacă se afirmă că mirajul unui concurs mare e cel mai puternic stimulent pentru lotul atleților tineri. Dacă participarea la un astfel de concurs e condiționată de o cifră, atunci oricare ar fi atletul va căuta să treacă peste acest inconvenient. E suficient dacă la o probă vom avea zece concurenți. Știm în orice caz, că acești zece reprezintă ceva, dar ciocnirea dintre ei nu mai apar paradoxală și chinuitoare pentru spectatorul care ne-a mai rămas. Fiindcă reportajul nu se vrea pilcuitor și mai ales lung, iată ce standarduri considerăm necesare sezonului 1946:

100 m. plat: 11.4; 200 m. plat 23.6; 400 m. plat: 54, 800 m.: 2.06, 1500 m.: 4.25, 5000 m.: 17.30; 10.000 m. —; 110 m. garduri: 17.5, 400 m. garduri: 61, lungime: 6.40 m, înălțime: 1.72 m., prăjină 3.30 m, triplu salt: 12,80 m., greutate: 12.50 m., disc. 37 m., suliță: 48 m., ciocan: 36 m.

Un lot național

Pentru diferitele concursuri sau matchuri internaționale, să avem în permanență un lot național pregătit. Acest lot urmează să aibe o supraveghere riguroasă și în special să fie antrenat — pe ligi — de antrenori numiți de federație. In felul acesta am putea avea oricând o *echipă*.

Propunem următorul lot — care desigur — poate fi retușat de federație.

Ion Moina, Zenide, Lupșa, Ludu, Kiss Ladislau, Tălmaciu, Victor Pop, Gh. Kiss, Radu Ioniță, Dinu Cristea, Vasile Teodoriu, Victor Dumitrescu, Vladimir Georgescu, Nistor, Stoica, Soter, Clement Baciu, Anibal Baciu, Sever Coracu, Pompiliu Stoichițescu, Ferdinand Calistrat, Zeno Dragomir, Gurău, Negruțiu, Bădulescu, Coman, Schuleri, Havalet, Samoșca, Belba, Dezideriu, Krupka, Cruli; Iosimovici, Toma.

Trofee noui

Sunt foarte multe concursuri dotate cu cupe fantomă, pe care de câțiva ani nu le-a mai văzut nimeni. Și unele dintre cele care există sunt — să fim erați — perimate. Federația poate institui concursuri noui pentru trofee noui. Calendarul nostru național ne poate permite mai mult; încât decât să nu profităm, punând astfel în valoare de mai multe ori elementele înzestrate.

S'ar putea institui următoarele concursuri:

Cupa României pentru reprezentativele: Munteniei, Banatului și Transilvaniei.

Clement Baciu, Ion Moina și Virgil Ludu

Cupa FRA pentru un concurs pe echipe cu caracter eliminatoriu pe ligi, cu finala la București între campionii de ligă.

O școală serioasă de antrenori

Recunoaștem că s'a mai încercat, cu rezultate slabe, o școală de antrenori. Eventual proectul poate fi reluat. Să se facă o școală serioasă cu examen sever.

Dar cei reușiți, să fie apoi plătiți de federație cu salarii atrăgătoare, pentru ca să-și poată face din meseria de antrenor atletic, o existență.

Să se pună, în această școală accentul pe juniori. Să fie învățați cum trebue să se menajeze. Să se ajungă la obligativitate pentru grupări de a nu-și mai înscri juniorii decât în concursuri rezervate lor. Mai mult. Să se întocmească un tablou de câțiva buni atleți tineri, care să nu aibă voe să participe decât în probele în care sunt specialiști. De exemplu:

Emil Jean: 400 m.
Dan Rădulescu: prăjină.
Soter: înălțime.

Victor Firea: 800 m. plat și 1500 m., etc., etc.

In felul acesta s'ar înceta cu abuzurile și nu ne-am mai trezi cu atleți ratați, înainte de a da tot pentru performanțe.

p. hidioșanu

Nouii campioni de gimnastică ai U. R. S. S.

In sala grupării „Dinamo" din Moscova s'au desfășurat recent campionatele de gimnastică ale Uniunii Sovietice. Nouii campioni sunt: G. Urbanovici (femei) și N. Serâi (bărbați).

Iată rezultatele tehnice:

FEMEI: 1) G. Urbanovici 167,7 p-te; 2) T. Kamenscaia 161,5 p-te 3) R. Zaalișvili 157 p-te; 4) T. Mihailova 148,23 p-te; 5) M. Suricova 146,4 p-te.

BARBAȚI: 1) N. Serai 161,2 p-te; 2) A. Ibadulaev 160,3 p-te; 3) M. Dimitriev 147,88 p-te; 4) A. Koltanovskii 145,06 p-te; 5) V. Lavrușenco 133,71 p-te.

Vreți să deveniți conducători?...

...citiți mai întâi, cele de mai jos

Ingrată și grea-i sarcina de conducător de grupare. Fără pic de odihnă, mereu hărțuit de grijile și nevoile clubului, vecinic atent la interesele grupării, conducătorul își neglijează casă, masă, și familia, pentru o activitate care de cele mai multe ori rămâne anonimă și este considerată drept o distracție, o pierdere de timp liber, în lipsă de altă ocupație. Pentru cei care n'o cunosc sau o cunosc după aparențe.

*

Figuri de conducători, exemple de oameni care muncesc pentru sport?

Titel Ursache, unul din cei mai vechi conducători. Prin mâna lui „au trecut" Isvorul, Sportul Studențesc și Sparta de azi și ani de zile a dus greul conducerii. Mai mult pe teren decât acasă, masa la repezeală și în picioare, în tren sau în autobuze. Titel Ursache și-a sacrificat și timp și bani pentru ca să-și umple buzunarele cu carnete de legitimare sau să care echipament. Total pentru clubul lui cu care azi se identifică. Titel Ursache = Sparta și Sparta = Titel Ursache.

Fostul portar al Isvorului a rămas credincios foot-ballului și a devenit una din figurile populare ale soccerului nostru.

Dar cine nu-l cunoaște?

*

Dr. Stoicoiu dela Universitatea-Cluj, ală îndrăgostit de football și clubul lui. Deși profesia nu-i permite, totuși „rupe" timp și-l dedică Universității. Și dacă s'a întâmplat să plece din Cluj și-a lăsat acolo inima și și-a trimis gândul.

Sportiv desăvârșit și fin cunoscător, în acelaș timp, doctorul Stoicoiu știe să fie și clubman și spectator, înțelegător față de football, club și jucători. Cu aceștia nu de puține ori și-a împărțit leafa. Un curs, o rată la facultate, un caiet, o carte, sunt nevoi curente ale studenților și puterea de sacrificiu a doctorului Stoicoiu nu are margini.

De aceia și jucătorii Universității îl înconjoară cu dragoste, respect și admirație nesdruncinate.

Iar de Zauber cine n'a auzit?

Mai sunt din cei care au asistat — în tribună, pe gard sau pe pom — la neuitatele partide dela Romcomit, Juvenlus—Macaby și-și aduce aminte de cel mai norocos, dar și bun, portar Zauber.

Pentru cei de azi le spunem că Zauber nu s'a despărțit de football și nici de club, oricât de mulți ani au trecut și oricare au fost împrejurările. Iar azi îl regăsim la Ciocanul, la fel de atașat și dornic de realizări mereu mai mari și mai frumoase. Nu cunoaște liniște și magazinul i-a devenit loc de întâlnire al jucătorilor. Cu munca, sfatul sau propriile posibilități materiale, Zauber pune umărul vârtos în treburile clubului. Din timp nu-i mai rămâne decât atâta cât îi trebue ca seara, să-i ducă dulciuri fetiței...

Restul aparține clubului.

x. y. z.

COMPARAȚII, REALITAȚI ȘI CONCLUZII

FOOTBALLUL NU MAI E JOC DE ASOCIAȚIE?...

...așa pare, cel puțin la București unde toate nădejdile sunt legate de virtuozitatea vedetelor, — unde nu e nici o preocupare pentru pregătirea ansamblului și unde rezultatul se vede clar: ne zbatem în mediocritate

Fără prezența atât de revelatorie a echipei sovietice „DINAMO", care a venit să pretungească cu brio un sezon socotit de mai mult timp închis, ne-am fi complăcut, desigur, că sburdăm entuziaști în fața pseudo-valorii echipelor noastre. Publicul e atât de generos în exuberanța sa, în pasiunea sa pentru triumful unor culori încât ultă să vadă nevolnicia care caracterizează o activitate, destul de prodigioasă de altfel.

Stârniți la admirație de talentul indiscutabil al unui Humis, Marian, Fabian, Gică Popescu, Radu Florian, Ozon, Iordache, etc., spectatorii săptămânali ai jocurilor de campionat, cred că football înseamnă numai asta și că un „vole" fotogenic, un shoot-bombă sau o deschidere ocazională e tot ce se poate cere unui jucător sau unei echipe.

Fără putința unei comparări, o estimare justă e și mai grea și e chiar... riscantă: nu e ușor să convingi că avem, cu toate aparențele înșelătoare de succes și de emulație, un football minor, prezent într'o ambianță de erori.

Dar iată că a venit Dinamo. Jocul footbaliștilor din Tbilisi a fost — trebue să fie — prilej de rectificări în admirație și îndemn pentru o altă concepție.

Vedete sau ansamblu?

Nu e nici o repetare inutilă dacă vom spune, din nou, că footballul este o știință. Ar fi, deaceea absurd să admitem cunoșterea lui fără o prealabilă studiere. OR, TOCMAI IN ASTA STA ADEVARATA DIFERENȚA DINTRE ECHIPELE NOASTRE ȘI „DINAMO". E probabil — și dăm această timorare credinței noastre întrucât oaspeții au jucat la noi, pentru prima oară iarna pe un teren

Un turneu, câteva constatări, repetarea unor adevăruri și nici o speranță

înghețat —, e probabil, deci, ca în fiecare din echipele noastre de frunte să se găsească mai multe vedete decât are „DINAMO". Din păcate însă pentru noi, această constatare nu echivalează decât cu o mângâiere palidă, — cu, în fond, adevărata cauză a insuficienței în care ne sbatem și care ne-a fost atât de precis ilustrată de cele trei recente înfrângeri internaționale.

Greșala noastră

Footballul nu e individual. E un joc de asociație. Un jucător mare va fi având, poate, ocazia să se relieve și să-și concretizeze aptitudinele într'o echipă de jucători slabi, dar niciodată nu va putea, el singur, suplini lipsurile celorlalți și a ridica din mediocritate „UNSPREZECELE" său. Exact invers se petrec lucrurile într'o echipă fără nici o vedetă absolută dar cu 11 jucători cu footballul învățat, cu antrenamentele săvârșite, cu respectarea rigorilor recomandate în consecință și cu pregătirea atletică cultivată zi de zi.

NOI MIZĂM PREA MULT PE ELEMENTUL VEDETĂ, EXCEPȚIONAL, NEGLIJAND FORMAREA ÎN CONCORDANȚĂ A CELORLALȚI JUCĂTORI. Politica aceasta este pur și simplu dezastruoasă.

E potrivnică însăși principiului care stă la baza jocului de football.

Într'o întrecere în care se cere efort continuu unor 11 jucători și pricepere și executarea unor acțiuni de ansamblu, e mai aproape de adevăr echipă omogenă, antrenată, executantă a regulilor bine definite și consacrate de succes, decât formația care-și reazămă nădejdile pe fantezia sau virtuozitatea unui „as".

(Mărturisim că ne stingherește vădit semnalarea unor asemenea adevăruri. Din moment însă ce ignorarea lor este atât de vizibilă, insistența noastră numai poate fi socotită ca o pedanterie care ne repugnă).

MARIAN

Suntem pesimiști

Cultivând vedete, am omis ansamblul.

Și dacă vedetele pot corespunde — deși numai aparent și grație unui talent excepțional, — chiar dacă nu se supun canoanelor de studiu, de antrenament, de educație fizică și de viață dacă nu ascetă în nici un caz dirijată de slăbiciuni bahice sau destinderi nocturne, — ceilalți, componenții acelui „TOT" de 11 care înseamnă o echipă, aceștia nu se pot deroga dela principii deja cunoscute — fără ca să nu cadă în mediocritate.

E ceeace se întâmplă la noi.

Dinamo ne-a demonstrat — în contrast — cu atâta succes cum au înțeles oamenii care au în mâini destinele footballului din U. R.S.S. să organizeze acest sport.

Nu avem decât să tragem concluziile necesare.

... Personal însă n'avem nici o speranță: totul se va uita în curând, vom intra din nou pe făgașul pasiunilor noastre obicinuite, ne vom entuziasma la aceleași jocuri... derby, nu vom avea niciodată o politică footballistică, vom înregistra și alte eșecuri, se vor face iarăși reproșuri și așa mai departe...

— c. grigoriu —

1945, Dinamo (Tiflis) și 1946...

...iluzii, realități și speranțe

(Urmare din pag. 1-a)

Este atât de evident acest regres acum, după jocurile cu Dinamo, încât ne dăm seama cu ce iluzii s'a hrănit footballul în 1945, dar și de cele ce trebuesc făcute în 1946 pentruca starea de lucruri să nu se agraveze.

Pentrucă dacă am putut vedea un jucător ca Ritter sau Zsizsik făcând un stop de doi metri, pe Humis nestiind cum să se demarcheze, un atac întreg cum nu știe să-și creieze poziție de shot sau nu sesizează momentele favorabile ale unei schimbări de joc, sau o apărare care nu se poate organiza tactic pentru a stăvili atacurile adversarilor, faptul nu poate fi decât grav și duce mereu la aceeași concluzie a regresului.

Și exemplul sau exemplele le-am avut la ANEF: de o parte Dinamo, de cealaltă echipele noastre. De o parte școala sovietică, footballul învățat la perfecție și pregătit în cele mai mici amănunte, de alta footballul la întâmplare cu mijloace improprii.

Să nu ne supere adevărul, ci să ne obicinuim să privim realitatea în față și să recunoaștem toate lipsurile noastre, pentrucă numai astfel putem îndrepta lucrurile. Iar concluzia la care ne-a dus turneul Dinamo nu trebue să provoace panică, ci să constitue un sever avertisment cu urmări practice: măsuri de îndreptare, de redresare, cum ne-a plăcut să numim iluzoria și timida acțiune de refacere a footbalului nostru.

Să folosim pilda dată de Dinamo

Pilda o avem: Dinamo. S'o folosim la maximum. Cum au putut ajunge prietenii noștri sovietici la footballul care a smuls până și aprecierile elogioase ale englezilor, tot așa — prin muncă neprecupețită, printr'o politică sănătoasă, prin școli și centre — putem ajunge și noi, nu la succese entuziasmante în Anglia, fiește, ci — ne mulțumim cu atât — la redresarea footballului.

Ceace socotim că poate constitui începutul este renunțarea la preocupările administrative — predilecția conducerilor federale — și abordarea câmpului technic, de realizări practice imediat. In acest sens se impune o conducere tehnică cuprinzând tot ce are mai bun footballul nostru în această materie: conducători, antrenori foști jucători a căror pricepere și spirit realizator să fie îndeajuns de verificate. Avem destui asemenea sportivi și cu experiență vastă și o selecționare atentă poate duce la realizări imediate: grupări bine organizate, câmpuri de antrenament și pepiniere, știut fiind că cu cât sunt mai multe cluburi bune cu joc bun, cu atât footballul devine mai bun. Aceasta dublată de școli de antrenori, de arbitri, o politică a selecționatelor — de oraș, regionale sau naționale —, a sistemului de joc unic și a contactului rațional și gradat cu străinătatea — antrenori, jucători și jocuri — în măsura ameliorării posibilităților jucătorilor noștri.

Ca pregătire a jucătorilor, socotim că pe primul plan trebue situat atletismul baza tuturor sporturilor — cum atât de strălucit ne-au demonstrat jucătorii sovietici, toți atleți, toți într'o plenitudine a mijloacelor fizice și cu calități desvoltate prin atletism viteză, start, condiție fizică, elasticitate etc.) grație cărora sau numai cu care pot aplica la perfecție sau aproape perfect pretențiosul sistem de joc W. M. Fără această pregătire de bază nu vor ajunge niciodată echipele noastre, de pildă, să treacă din apărare în atac sau invers cu ușurința cu care ai trece dintr'o cameră într'alta.

Atletism neapărat, dublat de un necruțător control medical și o aspră supraveghere a vieții sportive, după acela antrenament tehnic și apoi, când toate condițiunile necesare vor fi fost realizate, adaptarea unui sistem de joc unitar și propagat și aplicat prin antrenori — străini sau băștinași sub directiva aceleași școli —, mereu pe aceeași linie conducătoare sub acest raport.

Și — era să uităm — înfrângerea vechilor mentalități și trecerea la o activitate de iarnă. Lipsa de continuitate este o mare lacună a footballului nostru.

*

Sunt, evident, toate acestea, lucruri redate sumar în limitele spațiului restrâns și nici nu avem pretenția că am putut cuprinde totul. Obicinuim, însă, să privim lucrurile așa cum sunt și socotind că și federația va proceda la fel, considerăm că facem începutul — la început de An Nou — al unei acțiuni imperios reclamate de footballul nostru, cu speranța că de data aceasta nu se va discuta numai, ci se va și munci.

După 6 ani!

STADE FRANCAIS A RASPUNS UNEI OFERTE

PENTRU UN TURNEU DE RUGBY ȘI ATLETISM

Turneul are toate șansele să fie perfectat — în care caz va avea loc în vara anului 1946

Povestea turneului acestuia nu-i lungă, dar e senzațională. A început cu șase ani în urmă, în 1939, când au avut loc la Paris, discuții asupra unei întâlniri de rugby și atletism la care să participe gruparea Stade Francais. Nu se luase nici o hotărâre, discuțiile fiind mai mult principiale.

Un răspuns după 6 ani

In prima zi de Crăciun s'a primit din partea președintelui grupării Stade Francais o scrisoare. In introducere semnatarul face apel — evident la memoria destinatarului — trece apoi repede peste anii de război și închee, reînoind vechea discuție. In definitiv concluzia e simplă, dar suficient de senzațională:

Stade Francais — își menține și după șase ani — dorința de a se deplasa în România, să întâlnească la București o formație de rugby și alta de atletism.

Ce poate întâlni Stade Francaise la București?

Evident turneul e cât se poate de interesant și nu sunnt mai dificultăți de înlăturat pentru realizarea lui. Oferta va fi prezentată d-lui Virgil Ioan, care va face toate eforturile pentru a putea da un răspuns afirmativ.

Dacă totul va fi rezolvat satisfăcător, Stade Francais urmează să întâlnească la rugby Stadiul Român sau o combinație Stadiul Român. La atletism va da replica unei selecționate A. C. R. —Stadiul Român.

Mică prezentare

Cel ce cunoaște sportul francez nu au nevoe de o prezentare cât de sumară a grupării Stade Francais. Pentru ceilalți, dau două amănunte suficiente:

Stade Francais a avut cinci atleți selecționați în reprezentativa Franței care a învins recent Anglia.

Stade Francais a dat un mare număr de selecționați în formația de rugby care a cedat la mare luptă Țării Galilor.

Și un ultim argument rugbyul francez e fără îndoială cel mai bun rugby depe continent.

SPORTURILOR

romanul „Mariana"

de EMIL IENCEC

— Nici vorbă.

— Și nici de teatru.

— Stai, frate, mi-aduc aminte: faci sport.

— Cred că se vede.

— Ei nu așa, ești un sportiv cu renume, un campion.

— Da, uite că nu știam. Și, mă rog, ce fel de campion sunt?

— Vai ce enervat ești, nu mă lași să-mi amintesc.

— Deci sunt un campion enervat, sau un campion al enervării?

— Ei hai, zău, nu mai fi așa de nesuferit, se alită ea. Spune nu faci „ciclism.

— Eu? In viața mea nu m'am suit pe bicicletă. Și apoi la vârsta mea fie pe bicicletă, e rușine. Bicicleta e doar pentru adolescenți.

Vr Of, de mentalități învechite ai faci, să-mi spui omule odată ce sport

— A te las aici, se îndârji ea. Iți mulțumi îmi lași mie skiurile? dou. Sunt bune de dat ca-

— Lasă-mă vat, ești nesuferace că ești ener-

— Nici nu țin să

Ridicând ochii mirați fel. rări mânioase ea strămb cu fulgemiram să poți fi mai... a: mă

— —Ei, hai să fiu băiat de Uite, dă-mi voie mai întâi să-ți ă, nasul a,dică fărâma asta de nas, sângele,. albastru care l-a înundat treacă sărbătorile, ea de obiceiu, la părinții ei, situată în Poiană, pe drumeagul ce duce la tram bulină... Ii place foarte mult să facă sport, skiază bine și nu-și dă seama cum de s'a întâmplat accidentul.

Ajunși în Poiană, ninsoarea încetase, soarele încercând să răsbească printre nouri. In scurtă vreme cerul se limpezi, soarele luminând majestos. Totul sticlea ca într'un decor de basm. Milioane de steluțe scânteiau agățate de brazii cu cetinele plecate sub greutatea zăpezii. Era atâta lumină, atâta alb și scânteere de diamante încât nu puteau privi fără să strângă ochii.

Se împrieteniseră repede.

Vezi Nina, — dacă aș avea sensibilitatea unui artist, — a unui compozitor aș pune pe note simfonia aceasta a naturii, ca de pildă austriacul Haydn și ași da la iveală un oratoriu celebru, poate, acea bucată: «Cerurile povestesc»... Dar nu am asemenea daruri... Trebuie însă să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceste tablouri pe care măiastra lui paletă mi-le dă, încântându-mi ochiul, înălțându-mi sufletul cu aceste frumusețî pe care slovele sunt prea sărace spre a le zugrăvi..

— Oho, campionul nostru e liric. e poetic..

— Da, pentru că orice sportiv e un sentimental. Chiar atunci când nu depășește cadrul limitat al pregătirii pentru concursuri, el e un idealist, urmărește performanța; reversul ei, eventuale socoteli financiare, fiind pe planul al doilea. Ceeace contează e rezultatul technic: munca în slujba unei ambiții.

— Mai încet, doar nu vei fi vrând să-mi ții un curs despre technica sportivă.

— Nu, Nina, dar marea masă a sportivilor sunt niște îndrăgostiți de natură, de soare, de apă, de munți, de sosele cu serpentine, de poteci prin miriști, păduri sau arătură, evadarea din spațiul strâmt, sufocant al motropolei, fiind un ideal pe care se grăbesc, cu emoție, să-l împlinească în fiecare Duminică.

— Interesant, zău, dă-i drumul mai departe, știi că ai talent oratoric.

— Crezi tu, și voi toți ceilalți, care ne cunoașteți atât de puțin, că farmecul sporturilor stă în performanța care cere uneori și tributuri usturătoare? Nu, Nina, Atleletul, ciclistul, skiorul și alții, îndrăgesc mai mult ședințele de antrenament.

In ciclism de pildă, plimbările lenește cu lovituri de pedale «au ralenti», zeci, sute de kilometri, într'o iuțeală moderată, peste văi și dealuri, coborând într'un cătun ascuns după vreun dâmb, rulând pe marginea unui lac pe care lunecă idilic gâște albe sau o baracă rudimentară, scobită dintr'un trunchiu de copac, urcând ore întregi pe șoseaua pustie a Branului sau pe drumul șinguratec Novaci — Sibiu, pe «Drumul Regelui» sau trecând de sălbăteca vale a Jiului, înfricoșătoare pe alocuri, unde cerul nu-l vezi decât sus de tot, un petec deasupra capului, din toate părțile întâmpinându-te ziduri stâncoase părându-ți-se înalte până la cer, sunt toate acestea, elemente de poezie, care îmbată...

Nina s'a strâns de brațul lui și-l asculta tăcută, privind cu plăcere crescândă pe masivul orator atât de înflăcărat.

Eugen, ambalat, cuprins din nou de obicinuitul lui acces de volubilitate, o privi în ochii ei negri, o strânse puternic de brat și continuă cu acelaș entuziasm.

— Crezi tu, Nina, că performanța e poezia unui sport? Nu. Nina. Aceea ține de vanitate, de ambiție, are și ea o justificare este drept. Dar poezia e alta.

(Urmare în numărul viitor)